58e jaargang. — N° 38 Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden. Zaterdag, 13 Mei 1911.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in te Tongeren bij **H. Collée,** uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt s woensdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

Abonnement

Twee maal per week, **4** fr. per jaar.
Een maal » **3** »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : **15** centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels, vooraan of binnen in het blad : **1** frank den drukregel.

EERSTE BLAD

De Schoolwet.

De vereenigde liberalen en socialisten beloven een hardnekkigen strijd tegen de schoolwet.

Dit moet ons niet verwonderen.

Die menschen willen kost wat kost, 't katholiek bestuur omverkrijgen. Tot hiertoe zijn ze daar nog niet in gelukt. Zij hebben reeds van alles in 't werk gesteld om het gouvernement in den haat te stellen van het Belgische volk. Maar dat volk heeft hun nooit geloofd hetgeen, voor hen zeer triestig was.

Er bestaat nochtans geen ander middel om een gouvernement in den grond te boren, dan zijne daden te bekampen, zelfs al zijn die daden onberispelijk.

Wanneer de rood-blauwe ridders, nu als Sancho, losstormen tegen de ingebeelde windmolens der Schoolwet, doen ze niets anders dan de verdrietige rol spelen, welke zij reeds 25 jaar tegen hunne goesting vervullen.

* * *

Zullen ze ditmaal beter lukken?

We betwijfelen het sterk.

Over 3 jaar richtten zij hunne kornuiten tegen het financieël beheer der regeering. Men trachtte het volk wijs te maken, dat het geld met volle greepen en schooten door deuren en vensters werd gegooid. Men betichte zelfs een minister meeplichtig te zijn aan eene ontduiking van 30 millioen.

't Was schandelijk en laf, maar toch... een middeltje.

Heel zeker dachten de rood-blauwen, dat het gouvernement nu zonder twijfel in de patatten lag, maar, och arme, zij zelf vielen met hunnen hespeketel achterover in 't water.

Met de schoolwet zal 't ook zoo vergaan.

Nu is 't groot woord : DE KLOOSTERS.

Al de truweelbroeders van 1856 en hunne jongskens komen als bergmannekens opgemarcheerd tegen de KLOOSTERBURCHT ! ! !...

Men wil ons uithongeren, en de kloosters verrijken ! huilen ze.

Men wil ons inkloosteren, aan boeien leggen, wellicht folteren, de nagels pellen en scalpeeren!...

En voor onze oogen doen ze Alva oprijzen met donkere kerkers, mondijzers, pijnbanken en brandstapels... ! ! !

Als vertooning in 'nen schouwburg zou die opvoering nog kunnen passeeren, ofschoon drakenstukken van dien aard door onze tegenwoordige tooneelkenners fel bestreden worden.

Als volkscomedie ofte volksfopperij echter heeft het weinig om 't lijf.

* * *

Neen, heeren tegenstrevers, (al wilt ge 't anders doen gelooven), 't is hier geene kwestie van geld, *maar van gelijkheid* Wil minister Schollaert voorstellen, dat de kloosterlingen min zullen trekken *van den staat* dan de wereldlijke onderwijzers, de kloosters zelf, wij zijn ervan overtuigd, zullen hem goed keuren. Heeft hij ten andere niet in dien zin gehandeld met de verdeeling van het millioen ?

De hoofdzaak is, dat de vrijheid van den huisvader gewaarborgd worde. En dit zal,

Wij dagen u uit, vrijheidsverdedigers (?!!), aan die vrijheid ooit de hand te slaan !

Soms zegt men wel : de jaren 79-84 zijn voorbij. Maar, dat men eens probeere, het kind van den katholieken werkman naar goddelooze scholen te sleuren. De vreedzame menschen zullen opspringen als leeuwen en u de kracht van hunnen klauw doen gevoelen.

Die dat niet ziet, kent ons volk niet.

* * *

De huidige strijd bewijst hoe valsch en leugenachtig de rooden en blauwen steeds voor het verplichtend onderwijs hebben gestreden. De groote katholieke dagbladen staan dagelijksch vol van hunne vroegere verklaringen, waarin zij eerbied voeren voor de vrijheid van den huisvader, eerbied voor het werkmanskind ; waarin ze bewezen, met krachtige en ernstige woorden, dat onzijdig onderwijs onmogelijk is, en nu komen die artisten de vrijheid van den huisvader en den eerbied voor het kind onder stoelen en banken slaan, om ons een officieel onderwijs te doen aannemen, dat elke kristene vader en elke kristene moeder totterdood zullen bekampen.

Laat ze maar *liegen* over de schoolwet.

Zonder *leugens* ware hun strijd onmogelijk.

Het volk weet waartoe ze in staat zijn.

Hunne leugens hebben 25 jaar geduurd en telkens heeft het volk *ondervonden dat het om den tuin werd geleid.*

Leve de schoolwet.

Leve Schollaert.

(KLOKKE ROELAND, Aalst.)

Wel gesproken.

De katholieken van Ciney hielden Zondag laatst eenen katholieken dag ; al de katholieke werken hielden samen feest.

De heer Berryer, minister van binnenlandsche zaken, voerde er het woord op het feestmaal.

Hij sprak er van de noodzakelijkheid der katholieke werken.

« De mannen der katholieke werken, zegde hij, moeten in de eerste rangen staan om het gouvernement te steunen en de oplossingen te verdedigen welke het voorgesteld heeft.

Voor het werk bij uitnemendheid het werk der scholen, heeft het Gouvernement een ontwerp neergelegd dat den wil van het land verwezenlijkt — ik zeg niet van het katholieke land, — maar van het land. (Lange toej).

Het Gouvernement heeft zijnen plicht gedaan ; de Kamer zal haren plicht doen ; elk moet den zijnen doen. De schoolwet moet gestemd worden en op den avond dat ze zal gestemd zijn moe ieder van ons kunnen zeggen : Ik heb daar deel in!

De redevoering van den heer minister werd met geestdriftige toejuichingen bezegeld.

Zij leert ons dat het gouvernement niet zal wijken voor de moeilijkheden welke de linkermannen hem willen aandoen.

Zoo moet het zijn !

Het Geuzenblaadje

eindigt zijn verslag over de vergadering der katholieke kringen en vereen gingen te Tongeren, door te bestatigen dat M. Helleputte er niet tegenwoordig was.

En het vraagt zich af wat daar wel kan achter schuilen.

Eh wel ! confrater, zulks is heel natuurlijk en daar schuilt niets achter. Het is inderdaad eene onafgebrokene gewoonte dat NOOIT een minister in functie de vergaderingen der Federatie bijwoont, omdat deze vergaderingen in het algemeen, een uitsluitelijk politiek karakter hebben En ware het anders, dan zoudt gij een lawijt bij de liberalen hooren, tegen de ministers, de hoogste ambtenaren van het land, die niet vreezen deel te nemen aan politieke vergaderingen, in dewelke de tegenstrevers aangeraand en uitgejouwd worden !

Het geuzenblaadje voegt erbij dat het van eenen katholiek vernomen heeft (wij zouden dien katholiek wel willen kennen) dat, indien M. Helleputte naar Tongeren gekomen was, de leden der «Union» zich zouden onthouden hebben, deel aan het feest te nemen.

Mis, confrater, en geloof wel dat indien M Helleputte naar Tongeren had kunnen komen, de katholieke jonge wachten hem zouden toegejuicht hebben, gelijk zij het altoos gedaan hebben, zoowel in hun lokaal van de Groote Markt als in welke andere gelegenheid ook.

Uw katholieke berichtgever moet heel slecht ingelicht zijn, tenzij hij u eens deftig voor den aap heeft willen houden.

En wat de afwezigheid van onzen vriend M. Deploige tijdens deze onvergetelijke feestelijkheden betreft, geloof wel dat hij de eerste geweest is om te betreuren dat eene onpasselijkheid hem belet heeft deel te nemen aan deze vergaderingen in dewelke de eendracht en de levendigheid der katholieke partij op zulke schitterende wijze uitgeschenen zijn.

De Slaapziekte.

Sedert onheuglijke tijden heerscht de slaapziekte op de westelijke kusten der Afrikaansche Evennachtslanden. Doch, zoolang de Negers, steeds in oorlog, hunne stammen niet verlieten, bleef de ziekte in enge kringen besloten. Als overkomende ziekte had de slaapziekte veel van hare kracht verloren ten gevolge der enghéid van haren werkkring en zij bleef slechts bestaan als heerschende landziekte.

De aankomst der Blanken in de streek had het aanwerven der inlanders als dragers, soldaten en werklieden voor gevolg. De verplantsing der kustbewoners naar het verdere binnenland, moest onvermijdelijk de ziekte overbrengen naar zeer voorbeschikte oorden. De ziekte, aldaar een nieuw midden vindende, breidde zich met eene noodlottige kracht uit en werd opnieuw epidemisch. Zij heeft zich langzamerhand al voortgaande zeer uitgebreid en heerscht hedendaags over geheel de Afrikaansche keerkringstreken.

De slaapziekte wordt veroorzaakt door een microscopisch wezen. « Tripanosôme » genoemd ; het is palingvormig en kan slechts leven in het bloed van den mensch of van zekere dieren Het zet zich voort in het lymphaatstelsel, het ruggemerk en de hersenen

Deze ziekte wordt noch door aanraking, noch opslorping, noch inademing opgedaan ; de tripanosôme moet rechtstreeks in het bloed ingeënt worden.

De bijen derste, zoo niet de eenige overbrenger der ziekte, is een vlieg, de « Glossinea Palpalis », eene der zeven gekende tzé-tzé-soorten. Zij is zoo groot als de gewone vlieg, doch zij heeft den vorm der horzel of paardenvlieg. Zij houdt zich op langsheen de waters : rivieren, moerassen en watervlakten ; voor hare voortbrenging hoeft zij schaduw. De zonnestralen dooden hare larven.

In gewonen tijd brengt hare steek geen letsel mede. Om de ziekte voort te zetten moet zij de tripanosome opgeslorpt hebben bij het steken van eenen aangetasten persoon of aangetast dier. Met nadien een gezonden persoon te steken geeft zij hem de ziekte.

De slaapziekte heeft doorgaans eene trage doch zeer tegenstellige loop bij de verschillende personen.

Zij kan enkele maanden of verscheidene jaren duren. Sommige zieken sterven van hersenopdrang vooraleer hunne krachten uitgeput zijn. Andere sterven langzaam uit, ondermijnd door de ziekte. Dezen schijnen gevoelloos, anderen onderstaan hevige zenuwprikkelingen en groote pijnen. Men heeft nog geene enkele natuurlijke genezing bestatigd.

De ziekte verklaart zich eerst door eene algemeene moeheid, met herhaalde en wederspannige koortsen. Daarna volgt eene zenuwachtige lichaamstrilling en eene algemeene jeuking van het vel.

Gedurende deze eerste periode bewaart de zieke zijne krachten en zijne lijvigheid ; soms neemt deze zelfs toe.

De tweede periode wordt gekenmerkt door eene hevige zenuwspanning en door eene verstandsverbijstering, die soms wel tot woedende dolheid gaat. Gedurende deze tijdruimte slaapt de zieke noch bij nacht noch bij dag.

De derde en laatste periode is die van den slaap. De kalmte komt terug ; de zieke heeft een slaperige geest, een stompzinnig gelaat met onbeweegbare en norsche oogen en wankelende schreden. Doorgaans overvalt hem bij het midden van den dag een onwederstaanbare slaaplust De slaap duurt in het begin twee of drie uren Langzamerhand wordt hij langer en zwaarder, en weldra slaapt de zieke dag en nacht. Men kan hem nauwelijks eenige oogenblikken doen ontwaken en men moet hem het voedsel in den mond geven. Somtijds ontbreekt hem de kracht zijn voedsel door te zwelgen.

Bij de eenen is de slaap rustig bij de anderen is hij bewogen en schijnen de zieken veel te lijden. Hun lichaam wordt overdekt met kankerachtige wonden waarin zich de wormen zetten. Wanneer de zieken in hunne uitgeputte leden geene krachten meer kunnen scheppen, sterven zij uit zonder te ontwaken.

Sedert het verschijnen dezer plaag hebben de besturen der verschillende landsdeel en van Equatoriaal Afrika zich met den toestand bezig gehouden. De Engelschen, als praktische lieden, hebben al de besmette plaatsen doen ontruimen en de zieken in openbare hospitalen doen opnemen.

De Congo-Vrijstaat heeft de studie der ziekte aangemoedigd, doch schijnt de noodige maatregelen niet genomen te hebben om hare uitbreiding te keer te gaan.

Het huidig Bestuur der Kolonie heeft krachtdadige maatregelen genomen. Men heeft de boorden van het Tanganikameer doen ontruimen en bevelen gege en om de bewoonbestreken te bevrijden tegen de voortbrenging der tzé-tzé.

Langs alle kanten zijn pleeghuizen gesticht om de zieken op te nemen en te verzorgen. Aan deze pleeghuizen zijn geneesheeren gehecht, wien de taak wordt opgelegd op de zieken de geneeskundige behandeling toe te passen, welke door de geleerden aangeraden wordt.

Bij de eerste verschijning der ziekte hebben de missionarissen hospitalen, laboratoriums ingericht om de zieken te besturdeeren, te verzorgen en te verplegen. De hospitalen en laboratoriums der Jezuieten te Kirantu, die der missionarissen van Scheut in Kassai, die der missionarissen van Baudouinville in Tanganika, mogen tusschen de belangrijkste der Kolonie getld worden.

Ondanks al de maatrschingen der geleerden heeft men tot heden het geneesmiddel niet gevonden, dat de ziekte met zekerheid te boven komt. Men heeft inspuitingen in de aderen en de spieren met verschillende samenstellingen van arsenic en emetine, met quinine of strichnine, enz. vooruitgezet.

Men verzekert, — en de bestatigde feiten zijn van aard een grooten schijn van doelmatigheid aan deze behandeling te geven, — dat zij zeer aan te raden is, wanneer men ze toepast van het eerste tijdstip der ziekte.

Wanneer de ziekte echter gevorderd is, verlicht zij wel is waar de zieken, verlengt hun het bestaan, doch geneest hen niet meer.

Geen wonder, dat men al het mogelijke doet om de ziekte bij hare eerste verschijning te ontdekken om onmiddellijk de geneeskundige behandeling toe te passen.

De statistieken der behandeling in deze voorwaarden toegepast, schijnen te doen uitblijken dat men een zeker getal genezingen bekomen heeft.

Te Baudouinville heeft de E. P. Kindt, der Witte Paters, van af 15 Juni 1909 tot 1 Januari 1910, de volledige behandeling met arsenic en strichnine toegepast op 636 zieken. Hij heeft hun een totaal van 9,385 inspuitingen gedaan, 34 zieken zijn bezweken, 77 hebben eene weede behandeling moeten ondergaan, 525 zijn wel te pas en dragen voor het oogenblik geen enkel spoor van ziekte meer op zich. Zij blijven echter onder toezicht, want men is niet zeker dat er zich, na verscheidene jaren, geene hervalling zou kunnen voordoen.

In alle geval zijn deze uitslagen troostvol en moeten zij tot aanmoediging dienen voor al degenen die belang stellen in de Zwarten en in de Congoleesche Kolonie, en hun aanzetten in hun streven grootmoedig te volharden, om de kwaal te bestrijden en te trachten de plaag tegen te houden.

Buiten de liefdadige en menschlievende kwestie stelt zich het algemeen belang van België daar. De slaapziekte is een gevaar, niet alleen voor de Zwarten, maar tevens voor onze medeburgers die in Congo verblijven. Want, is de Blanke minder aan de steken der besmette vlieg blootgesteld, evenwel is hij van de ziekte niet verschoond en meer dan een onzer medeburgers, beambten van het Staatsbestuur of van handelsmaatschappijen en missionarissen, zijn reeds door deze besmettelijke ziekte aangetast geweest en aan hare gevolgen bezweken.

Deze kwaal brengt de toekomst der Kolonie in gevaar. Gansche stammen dreigen uit te sterven. De vruchtbaarste streken veranderen in woestijnen. De handenarbeid dreigt te zullen ontbreken en de rijkdommen onzer Kolonie zouden kunnen voor de ontginning verloren gaan.

Deze schrikkelijke plaag, die het Negervolk te neerslaat en de toekomst van Congoland bedreigt, heeft reeds grootharttige toewijdingen verwekt. Iedereen weet met welke edelmoedigheid Z. M. Koning Albert bijgedragen heeft tot de studie en wetenschappelijke navorschingen der ziekte, tot het inrichten van pleeghuizen en tot het verzachten van het leed der zwarte en blanke zieken.

Het hooge en edelmoedige initiatief Harer Majesteit de Koningin der Belgen, die, met de opbrengst van het Werk van de Bloem der Koningin toe te kennen ter leniging van de lijders der slaapziekte in Congo, heeft aan allen een edel voorbeeld gegeven van kiesche liefdadigheid en voorziende vaderlandsliefde. De gelegenheid wordt aan al onze medeburgers aangeboden, iedereen volgens zijn vermogen en zijne vrijgevigheid, het zijne bij te dragen om eene oorlogvolle droefheid te verzachten en van onze Kolonie en ons Vaderland een dreigend gevaar af te weren.

† V. ROELENS,
TITELVOERENDE BISSCHOP VAN DJERBA,
APOSTOLISCH VICARIS VAN OPPER-CONGO.

BINNENLAND.

Bezoek van President Fallières te Brussel.

Vertrek uit Parijs.

Dinsdag morgen, om 10 ure 20, is de presidentieele trein uit de Noordstatie te Parijs vertrokken.

Aan de grens.

Om 12 ure 38 stoomde de trein de statie van Quévy binnen.

De heer Fallières werd welkom gewenscht door den gouverneur van Henegouwen, de heer Damoiseaux.

De versiering te Brussel.

In de straten waar langs de president gekomen is en in deze waar langs hij woensdag komen moest, was de bevlagging der huizen om zoo te zeggen algemeen.

In den voormiddag reeds was de beweging in de middenstad groot, en de treinen, voornamelijk deze die in de Zuidstatie aankwamen, brachten gansche drommen nieuwsgierigen aan. Het Walenland leverde groote contigenten.

Voor de aankomst.

De troepen kwamen om 11/2 ure op den doortocht van de Noordstatie naar het Paleis van Brussel post vatten.

Aan de zijstraten werd de menigte op afstand gehouden door de statige gendarmerie te voet en te paard, en de stedelijke policie, allen in groote « tenue ». Het groot middenvlak der Rogierplaats, waar bevlagde wapenschilden de hooge palen der electrieke lampen versierden, eene dikke laag wit zand was gestrooid, en eene schoone met rood fluweel behangen tribuun voor de gemeen raadsleden van Brussel en St-Joost-ten-Noode en hunne damen opgetimmerd, was vrijgehouden, wat de omlijsting door de ruiterijkorpsen wonderschoon deed uitkomen.

In de Noordstatie.

De uitgestrekte halle van de Noordstatie was voor de gelegenheid schoon opgesmukt bij middel van Fransche en Belgische wimpels en aan de wanden met bevlagde wapenschilden der twee landen. De koninklijke salon en het voorportaal waren met kostelijke tapijten en overschoone bloemen en zeldzame planten versierd, terwijl boven de uitgangpoort een rijken fluweelen baldekijn hing. Nabij den uitgang, in de ruimte gewoonlijk voor de personen die op reizigers wachten voorbehouden, bevonden zich de jongens en de meisjes der hoogste klassen van de gemeentescholen van Sint-Joost-ten-Noode, op wier grondgebied de Noordstatie gelegen is Al deze kinderen droegen de Fransche kokarde of den Franschen strik en waren van Fransche vlaggen voorzien.

Binnen de statie, waar de strengste ordemaatregelen genomen en slechts een zeer beperkt getal genoodigden toegelaten waren, werd de eeredienst door eene afdeelig van het 9e linieregiment, met vaandel en muziek gedaan.

De koning.

Om 2 ure 20 weerklonk het bevel : « Biedt de wapens ! » De trommels roffelden en de « Brabançonne » weergalmede plechtig. Het was de bijzondere trein, waarmede Z. M. koning Albert van Laken aankwam.

De aankomst van den heer Fallières.

Om 2 ure 30 weerklonk opnieuw klaroengeschal. En weldra stoomde de presidentieele trein de statie binnen. De koning ging met verbaasten stap naar de berlien, waar de heer Fallières zich bevond, en wanneer deze uitstape, drukte hij hem met zichtbare hartelijkheid de hand.

De president, kort en dik van gestalte, kloek van uiterlijk, draagt kranig zijn 69jarigen ouderdom.

Op de Rogierplaats.

Op de Rogierplaats stonden vijf open hof koetsen van klein gala, ieder met vier prachtige paarden bespannen, te wachten.

Wanneer de koning en de president buiten de statie verschenen en plaats in de eerste galakoets namen, steeg er een donderend gejuich op van : « Vive le Roi ! Vive le Président ! Vive la France ! »

De optocht naar het Paleis.

Van aan de Noordstatie, langs de Kruidtuin laan, waarvan het gaanpad aan de leden der Brusselsche maatschappijen voorbehouden was in de Koningstraat, maar bijzonder aan het Park waar de maatschappijen der te Brussel verblijvende Franschen met hare vaandels stonden, viel den heer Fallières eene wezenlijke ovatie te beurt. De koning was zichtbaar verheugd over deze gulhartige ontvangst.

President Fallières, die aan de rechterzijde van koning Albert zat, hield zijnen hoogen hoed in de linkerhand en groette blijkbaar verheugd, de juichende menigte. De president heeft een goedaardig voorkomen en heeft op allen den besten indruk gemaakt.

Om 3 ure bereikte de stoet het paleis van Brussel, waarboven, benevens de Belgische driekleur, de Fransche vlag geheschen was.

En het was onder het aanhoudend gejuich der menigte dat de heer Fallières en de koning

---

GEBRANDMERKT

26ste vervolg

Dat was het begin van Phyllis' veldtocht tegen de maatschappelijke vooroordeelen — en zij vond het nog taaier dan zij verwacht had. Toch hield zij stand en liet zich niet uit het veld slaan, in spijt van allerlei affronten en vernederingen, die haar giftig maakten. De mannen waren bereid genoeg om haar hunne deelneming te doen blijken ; maar de vrouwen, met hare karakteristieke harer secte, wilden niets met haar te maken hebben. Natuurlijk was Phyllis scherpzinnig genoeg om de beweegredenen der mannen te doorzien. Niemand was standvastiger in zijne attenties jegens haar, dan de markies van Shelford ; en naar gelang Phyllis zich al minder bekommerde om den schijn, liet zij zich met dien heer al meer en meer in het openbaar zien, zoodat zij weldra algemeen over de tong gingen.

Onder die bedrijven had het vrouwke ook slordig boek gehouden en tamelijk van den hoogen boom geleefd. Nu begonnen van alle kanten de rekeningen in te loopen, en de winkeliers, die van de financieele kracht hunner klanten meêr weten dan die klanten zelf, begonnen heel beleefd aan te dringen op betaling. Dat joeg haar, in hare onervarenheid, angst aan, en tegen het einde van den zomer deed zij een beroep op Lionel's zaakgelastigden Hun antwoord luidde, dat zij niet slechts geen stuiver boven het haar toegekende jaargeld konden uitkeeren, maar ook verplicht waren in de dagbladen aan te kondigen dat Sir Lionel Erskin voor de schulden zijner vrouw niet aansprakelijk was. En inderdaad talmden zij ook niet met deze bekendmaking, waardoor de schuldeischers van Phyllis haar als een zwerm horzels om de ooren kwamen gonzen.

Doodelijk verschrikt, deed zij in haren angst een beroep op Lord Shelford.

— Mijn beste meid, zegde hij cynisch — ge zijt minderjarig, dus voor geen duit aansprakelijk, — en dat weten de kerels. Zij willen enkel u bang maken. Evenwel, als ge in geldverlegenheid zit, en ik kan u helpen, doe 't mij dan maar weten.

Phyllis had den vorigen zomer verscheidene kostbare geschenken van hem aangenomen, maar nooit geld. Evenwel, nu hij zelf met het voorstel over de brug kwam, liet zij zich niet bidden, en zij vond in hem een steeds bereidwillige bankier, die haar met niet onbelangrijke sommen bijsprong. Zoo trad hunne intimiteit eene nieuwe phase in, zonder dat 't vrouwke zich daarover gewetensbezwaren maakte. Zij had reeds lang het laatste zweempje zeltrespect van zich afgeschud, en zij veronischuldigde zich door alles te wijten aan de omstandigheden en te smalen op alles en iedereen, met het goedkoope cynisme der wanhoop.

Maar elke week vond haar wreveliger en verbitterder over het onhoudbare van haren toestand, en soms wierp zij het masker af en gaf lucht aan hare ergernis, hare walging van zichzelve.

— Ik ben niet veet beter dan eene demimondaine, snauwde zij Shelford toe — en dat alles door de schuld van mijne moeder. Als het niet om haar was, dan zou ik overal met open armen worden ontvangen. Nu word ik door iedereen met den nek aangezien, word nergens gevraagd, en mijne eenige bezoekers zijn mannen zonder hunne vrouwen, of vrijgezellen, die zich vrijpostigheden tegenover mij meenen te mogen veroorloven.

— En toch zoudt ge het deugdzame leven moeten leiden van Lionel Erskin's gelukkige echtgenoote ! smaalde de markies.

— O, Lionel ! voer zij heftig voort — hem haat ik het meest van allen — erger nog dan mijne moeder, geloof ik ! Ik hoop dat ik hem nooit weer voor mijne oogen zal zien !

Lord Shelford lachte sarcastisch.

— Met de jaren worden wij verstandiger, zegde hij. Toen gij negen maanden geleden zoo romantisch met hem op den loop gingt, gaf ik toch alle hoop voor mijzelf nog niet op, wetend dat niet één op de honderd van zulke vurige vrijages de proef van drie maanden pleegt te doorstaan. Ge hadt eerst mij eens moeten raadplegen, zoo eindigde hij met een dubbelzinnig lachje.

— Ik wilde dat ik 't gedaan had, zegde Phyllis oprecht.

— Dan zou de geschiedenis een heel anderen loop hebben genomen, hernam de markies half ernstig. Ik dacht er zelf over, u te trouwen — en niemand zou mijne vrouw den nek hebben aangezien.

— Nu, in elk geval zijt gij een buitengewoon goede vriend voor mij geweest, zegde zij, hem van onder hare donkere wimpers aankijkend. Niets, wat deze man haar toevoegde, kon haar reeds meer beleedigen. En na een oogenblik zwijgens brak zij hartstochtelijk los : Maar wat een leven heb ik hier ! Kon ik maar weg ! Kon ik maar weg !

— Wel — daar weet ik raad op. Laten wij samen een toertje maken naar Parijs, opperde de markies terstond. Daar zoudt gij het heel wat pleeniger vinden, en minder over de tong gaan.

— Ga ik werkelijk hier zoo over de tong ? vroeg Phyllis, schijnbaar verrast.

— Dat zou ik toch wel denken, alles bijeengenomen, haha !

— Het raakt mij niet ! Het kan mij niets meer schelen ! riep Phyllis. Erger dan hier kan ik 't nergens toch hebben ! — Dus, ik ben voor Parijs — en ik haat Londen, waar ik nooit meer een voet zou willen zetten !

— Akkoord ! lachte Lord Shelford. Ik ben van de partij.

En zoo vertrok eenige dagen later Phyllis naar Parijs, het Londen-che stof van hare zijden rokken schuddende. En eenmaal in de Seinestad, dompelde zij zich gretiger dan tevoren nog in een leven van vreugde en genot. Overal was Lord Shelford haar onafscheidelijke begeleider, en hij scheen schik te hebben in hare dure grillen en buitensporigheden.

De stad zelf herinnerde haar hare wittebroodsweken van nog geen jaar tevoren. Maar deze gedachte prikkelde nog slechts hare roekeloosheid, alsof zij door haar zinneloze gedoe een klad wilde werpen op die dagen, toen een Lionel haar zoo op de handen droeg en voor haar door een vuur zou zijn geloopen. Dit alles lag nu zoo ver achter haar ; en terwijl zij destijds den man tenminste nog had kunnen verdragen, wekte thans het hooren van zijnen naam alleen reeds hare woede.

Zachtjes aan echter begon ook Lord Shelford genoeg te krijgen van hare grillen en dolle verkwisting, die hij aanvankelijk aangemoedigd had. Bovendien, in spijt van de zwartheid zijner geverfde haren en de slankheid zijner geregene figuur, was hij niet meer zoo jong als hij vroeger was geweest, en al spoedig vermoedde hem het rusteloze jagen van het eene plezier naar het andere. Een paar malen reeds had hij ernstig er over gedacht, de beele grap er aan te geven en naar Engeland terug te keeren ; maar Phyllis had nog steeds in de frischheid harer schoonheid een fatale bekoring voor hem. Ook voelde hij zich gestreeld door het verschil tusschen hare houding tegenover hem en tegen ver andere menschen, en hij vond voortdurend een zekere cynische voldoening in de fiere houding, die zij zich aanmatigde in het publiek.

— Drommels nog toe, mompelde hij dan bij zichzelf — wat een grande dame steekt er in haar ! Wat een vrouw zou zij hebben kunnen worden onder andere omstandigheden !

Maar ondanks dit alles had de man tegen het einde van October het besluit genomen zichzelf eens een rustijd te gunnen — hoe ongaarne ook hij Phillis alleen achterliet. Hij wist wel dat zij daarin niet kalm berusten zou, en hij verwachtte dat zij, indien hij haar verliet, zou trachten een anderen bechermer aan den haak te krijgen. De gedachte wekte dan weer in hem een jaloezie van ouden man.

— Ik zal haar zeggen dat ik naar Engeland moet voor gewichtige zaken, zegde hij bij zichzelf — en dan zal ik over eenige dagen onverwachts terugkeeren en zien wat zij uitvoert.

En met dit plan begaf hij zich op zekeren morgen naar hare woning, popelend wel een weinig ; want in zijn hart was hij bang van deze schoone furie, die hem om haren vinger wond zooals vroeger nooit een andere vrouw het had kunnen doen.

Hij vond Phyllis in morgen toilet op den divan in haar boudoir gezeten. Toen hij binnentrad sprong zij op, met een papier in hare hand. Hij zag dat het een telegram was.

— Nieuws, amice, nieuws ! riep zij. Raad eens wat het is :

Hij schudde zijn hoofd. — Erskin komt terug ? giste hij.

Maar nu was aan Phyllis de beurt van hoofdschudden.

— Neen, zegde zij, met eene vergeelsche poging om hare blijdschap te verbergen. Neen. Hij is dood. Gestorven aan de koorts in Centraal-Afrika.

De markies sloeg de handen ineen.

— Dood ? riep hij. Erskin dood ?

Phyllis knikte.

— Ja, antwoordde zij langzaam. Lionel is dood — en ik ben vrij !

In het eerst schokte hare hartloosheid zelfs Shelford ; en toen begon hij haastig den toestand te overwegen.

Hij had Lionel daargunds in Afrika, niet dood gewenscht. Integend el, die jonge man, eenige duizenden mijlen weg, was hem van geoden dienst geweest ; want zoo immers kon hij aan Phyllis verzekeringen geven en beloften doen, die hem tot niets toch bonden. Maar nu kon hij elk oogenblik aan zijn woord gehouden en gedwongen worden het ook gestand te doen.

— Lieve vriendin, begon hij weitelend — ik weet waarlijk haast niet — of ik u feliciteeren — of condoleeren moet. Het is, alles bijeengenomen, eene wonderlijke toestand.

Phyllis krulde hare lip.

— Geen condoleanties, als ik u verzoeken mag, zegde zij. Zoo'n huichelaarster ben ik niet. Wanneer een man eene vrouw zóó slecht behandeld heeft, als Lionel mij, dan is 't niet van haar te verwachten dat zij om zijnen dood nog zal treuren. Een gelukwensch moge op het oogenblik ongepast wezen — maar ik geloof toch dat er wel alle reden toe bestaat.

Hare koelheid verbijsterde hem, en voor het eerst in zijn leven wist hij niet wat te zeggen. Hij opende een paar malen den mond tot spreken, maar zweeg telkens weer.

— Ik — ik dacht dat het u verheugen zou, zegde Phyllis eindelijk, hem verbaasd aankijkend. Het maakt toch voor ons de baan vrij, niet waar ?

— Dat weet ik nog zoo niet, antwoordde Lord Shellord norsch. Hij was in zekeren zin nog nuttig ; en ge moet bedenken dat een jong en aantrekkelijk weeuwtje, zooals gij, door den dood van haren man hare vrijheid van beweging verliest en feitelijk terugkeert tot den status quo ante.

Phyllis haalde wrevelig hare schouders op. Zij had verwacht dat hij iets zeggen zou, dat hij nu niet zegde ; en voor de tweede maal voelde zij zich genoodzaakt tot het nemen van een initiatief, dat in den regel van het mannelijk individu uitgaat.

XXI

— Maar, lieve vriend, begon Phyllis met ongewone bevangenheid — ge moet toch inzien dat dit sterfgeval ons — ons huwelijk nu mogelijk maakt... alhans na verloop van eene betamelijke tusschenpoos.

Het groote woord was er uit, de verwachte slag was gevallen, en Lord Shelford zette zich spoedig schrap, om zijn hoofd uit den strop te halen.

— Kindlief, begon hij, zich de keel schrapend — zooals gij weet heeft ik heel veel van u. Maar — gij zult begrijpen — wij moeten de dingen niet overhaasten.

— Ik wil niets overhaasten, antwoordde Phyllis kalm. Ik gaf zelf te verstaan, dat wij moeten wachten zoolang als de betamelijkheid het gebiedt. Maar ik dacht — ik dacht dat ge nu niet juist van overhasting spreken zoudt, na de honderde malen die ge mij hebt gezegd dat ge, als Lionel u niet in den weg stond, mij trouwen zoudt — dat het uw grootste geluk zou zijn, mij tot markiezin van Shelford te maken.

De markies had nu weer volkomen zijne zelfbeheersching en zijn cynisme hervonden. Hij begreep dat er bij dit bedrijf onverwijld een stokje moest gestoken worden.

— Ik voor mij ben heel tevreden met de dingen zooals ze zijn. Het huiselijke heeft nooit op mijn weg gelegen, weet ge.

Een oogenblik wist Phillis niet, wat op dezen plompen zet te antwoorden. Toen, de in haar kokende woede onderdrukkend, zegde zij, met eene geforceerde dartelheid.

— Dat weet ik. Maar nu is uw tijd eindelijk gekomen. Gij kunt den kwaden dag nog verschuiven, maar toch is er ditmaal geen ontsnappen aan, Dondy.

[W. VENV.]